

# Els secrets de les girafes

Albert Lladó, [albert@edicat.cat](mailto:albert@edicat.cat)

Fotos: Josep Aznar

Diu Pau Miró que les girafes poden semblar-te, segons la mirada, delicades, íntimes, gairebé clandestines, però que tenen un secret que només s'expliquen elles, igual que els personatges d'aquesta obra de teatre. Són animals enigmàtics que no tenen cordes vocals. El narrador de la història, un Carles Flavià que no està a l'alçada dels seus companys d'escenari, tampoc parla des que, als tres anys, va veure morir la seva mare per l'explosió d'una bomba.



Estem a finals dels anys 50. Fa anys que ha acabat la Guerra Civil, però l'ambient de por i repressió convida a uns silencis que són els que Miró utilitza - amb mestria - per deixar l'espectador angoixat. Alguna cosa passa que no es diu. Girafes és la tercera part d'una trilogia que ha consolidat aquest autor i director com un dels noms imprescindibles del teatre català. Tres obres que parlen d'una mateixa família, amb el Raval - i una rentadora - com a rerefons. Aquí, els avis. A Lleons, els pares. I a Búfals, els fills.

La trama podria semblar simple. Anna Alarcón interpreta la dona de la casa, Òscar Muñoz el seu marit, Bernat Cot el germà que ha quedat mut i es passa el dia escrivint en una llibreta tot allò que li passa, i Albert Ausellé té una habitació rellogada i surt totes les nits dient que va a treballar a una fàbrica quan, en realitat, es transvesteix al cabaret del club La Polvera. Al voltant de la família, apareix i desapareix, el venedor de rentadores interpretat també per Flavià. Una rentadora que serà la llavor per a les altres dues obres: a Lleons, la família ha muntat una bugaderia i, a Búfals, els fills se l'intenten vendre.

La dona pronuncia una frase que resumeix a la perfecció l'ambient, l'olor, de l'obra: "tothom és estrany a la seva manera". I, en realitat, el que ens està dient és que tothom, a la vegada, té algun secret. Alarcón, que també es va encarregar de l'esplèndida interpretació de la noia amb cadira de rodes de Lleons, fa un paper excel·lent. Conserva la bellesa, l'ambivalència, la docilitat i, al mateix temps, l'esperança. Sembla que no es pot quedar embarassada, però manté l'alegria, intenta que el seu marit no desesperi quan, en un accident a la fusteria on treballa, es queda sense dits. Cuida del seu germà, que pateix una mena d'autisme que el fa poc social, i manté una relació molt especial amb el llogater.

És una obra de secrets però també, de refugis. Albert Ausellé amaga la seva homosexualitat en la falsa alegria del cabaret (i en la il·lusió de fugir a París). El petit de la família es refugia al

terrat de la casa, on mira el cel, pensant que el vindran a buscar. Més tard, canviarà el seu recer per un prostíbul del barri xino on, a canvi d'un mica de xocolata, la "gallega" l'inicia en el món del sexe.

A Girafes, hi ha un intent d'incorporar més moments d'humor. No són necessaris. Les escenes que transcorren al cabaret semblen excessives i, fins i tot, i hi ha un número on dos homes disfressats de dones fan un esquetx que no aporta res a l'obra. Flavià, que a part del venedor de rentadores fa de narrador (donarà veu al germà que, un dia amb "la gallega", recupera la veu de forma natural), també és molt millorable. Sense carregar-se l'obra, sí que és veritat que es fa difícil seguir-lo, per una vocalització massa ràpida i poc definida, que no ajuda gens. La resta, és molt més que recomanable. Ja dèiem que Alarcón sorprèn, transmet aquella màgia del personatge simple i misteriós, però també la resta d'actors. Albert Ausellé se'n surt molt bé amb els dos registres, el de transvestit i el de llogater discret, i Bernat Cot dibuixa a la perfecció aquest noi introvertit que no parla per culpa d'un trauma infantil. Òscar Muñoz no és una excepció, i construeix un personatge versemblant, un marit gelós i insegur que, quan es queden per fi sols a casa, aconseguix fer a la seva dona el fill desitjat. Una simple història familiar, en definitiva, que no té res de simple.

Pau Miró és potent, molt potent.